ים אבגד מיי פ״ו מהל׳ ע״ו

ה נויי פטן נוייט מושב. אסורות הל' ד טוש"ע י" סימן קי סעיף א: בא ו מיי׳ שם הלכה י עי׳ במ"מ טוש"ע שם סעיף

ליקוטים

ראטרינן הך דנפל היינו ראיטורא. כתבו התוס' דוקא נפלה ממילא אבל הפילה אפילו שוגג קנסינן אטו מזיד כו'. לכאורה נראה שהם סוברים כר"מ ור' יהודה יהותו שונו איזו מזיד רוחלו יקנטו שוגג אטו מייז בנפגן ונתפצעו בפרק הניזקין, והוא תימה למה פסקו כמותם נגד ר׳ יוסי ורבי שמעון. ועוד שהרי . התוספות בפרק כל הבשר כתבו דקי״ל כל האיסורים שריבה עליהן שוגג מותרים והיינו כר׳ יוסי ור״ש דלא קנסי שוגג אטו מזיד. ונ״ל דיש חילוק בין מבטל איסור למפיל אחת מהן לים, ראע"ג דבמבטל לא קנסינז שוגג יאפ גדובמבטר א קנטינן שוגג במפיל קנסינן משום דבמבטל האיסור עדיין הוא לפנינו בודאי אלא שהוא נתבטל והיה נראה רך גנאי שיזדמן שום אכילת י. איסור לפיהו, דהא מה״ט נוהגין העולם להשליך אחד אפילו מתערובת איסור שנתבטל ברוב מעצמו. לאפוקי במפיל אין האיסור עדיין לפנינו בודאי, ימימר אמר האיסור נפל ולא זדמז שום דבר אסור לפיהו. יזרמן שום דבר אטור לפיהו, הלכך במבטל לא קנסינן שוגג אטו מזיד משום דודאי לא ירבה במזיד כדי לאכול האיטור הברור, משא״כ אם הפילה שיתלה לומר האיסור נפל לים. ובהכי ניחא נמי מה שכתבו הפוסקים לענין ביטול חד בתרי הפוסקים לענין ביטול חד בתרי וז"ל ומיהו אע"פ שנחתכה חתיכה אחת אין תולין לומר האיסור נחתד ונתבטל ויהיו כולז מותרין כו' כן נ"ל (נאר שבע סי'

נוםחאות רש"י כת"י

אם קרב הראש כו'. מתני' היא (נקמן עוד) מיברים כשרים במברי בעלת מום אם לא נמלך כהן והקריב אחד מן הראשין יקרבו כל הראשין כולן ושאר האיברים הרחשין כונן ושחר החיברים ישרפו. וכן אם קרב אחד מן הכרעים יקרבו כל הכרעים דמליע איסור באותו שקרב ראשון. והא הכא דאילו אחא לאמלוכי אמרינן ליה יצאו לבימ השריפה שלא ליה יצאו לבימ השריפה שלא תקריב ספק בעל מום וכי לא נמלך נתף ב טפון פער מהלות האיסור וה והקריב אחד ויש לתלות האיסור בו מכשרינן האיברים הדומין לו ומרצו: הוא דאמר. ר' אליעור כחנן המצרי שבירא של המר המתר אפילו מחוטין אין נדחין: אפינו דם. בכום של שעיר הנעשה בפנים שנשחט של שביר הצפטים בפנים מכנית מביא חבירו ומזווג לו, אם מת המשתלח מביא שעיר מן השוק להיות זוג לדם זה להשתלח מחת להיות זוג לדם זה להשתלח תחת המת ולא אמרינן נדחה השחוט משמת חבירו ויביא שנים ויגריל עליהן בתחילה: טבעת של עבודת עניהן בתחינה: **טענת שנ עבודת**כוכנים. של תקרובת עבודת

כוכבים בח]: ואמאי. ימותו כולן

כיון דמת חד מינייהו לישתרו אינך

כולהו ונימל האי דמית דאיסורא

כולהו ונימל האי דמית דאיסורא

מחי

מית: כר' אליעור. דאמר במתניתין אם קרב הראש של אחד מהן יקרבו כל הראשין טילן: והאחר ר' אלעור. לקמן בהאי פירקא לא המיר ר' אלישור להקריבן אלא שנים שנים יחד דודאי חד מנינייהו דהימרא בשן ואיכא למימר בכל חד דהאי דהימירא ואיסורא הלינן בהחוא דאיקרב ברשא אבל אחד אחד לא דאיכא למימר האי דאיסורא הוא: סרסי קאמינא. שימכור הטבעות שנים שנים: פירשה אחם מארבעים. ונתערבה באחרות אינה אוסרת וכולה מפרש לה ואיל: מאי שנא אחם מארבעים. דלא אסרה מערובתה: דאמרינן איסורא ברובא איסיה. בששים: אחם מן הששים נמי. נימא הך דפירש דהימרא הוא ואיסורא ברובא איסיה בנייע הנותרים: אלא. פרשו לן מ' למקום אחר ונתערבו כילן בשאר

למייעיה לפייעיה למימר אדפריך מר׳ אליעזר לפייעיה לתנן ר"א אומר בו'. לא שייך למימר אדפריך מר׳ מדרבנן דאמרו אפילו קרבו כולן חוץ מאחד מהן ילאו לבית השריפה וגבי כוסות ישפך לאמה דלמא דרבנן לאו משום דחייה פסלי אלא מטעם אחרינא מא: **וגפרה א**חת מהן דים הגדוד הותרו

בולן. משום דמדאורייתא בו ברובא בטיל כדפירשנו [מש״ה] הקילו כאן ודוקא נפלה ממילא אבל הפילה אפילו שוגג קנסינן אטו מזיד ודוקא לים הגדול שאינה בעין אבל פירשה לא כדמוכח בההיא בו ופרשו ארבעים למהום אחד דלא מהניא פרישתה ביו להתיר השאר כהו וכן מוכח דקאמר רב דאמר כר"א וגבי אין המדומע מדמע אלא לפי החשבון שמעינן ליה לר"ח בפ"ק כו דתרומות דאמר היא סאה שנפלה היא סאה שעלתה אבל האחרים לא נתקנו: רב דאמר בר"א. תיתה הא טעמא דר"א משום דכתיב (ויקרא כב) מום בם הוא דלא ירצו הא ע"י תערובת ירצו כדמפרש ביומא פ׳ שני שעירים (דף סד.) אבל בעלמא לא וי"ל דהא דאינטריך לן קרא לא לחד בתרי אנטריך דבלאו קרא ברובא בטיל אלא לחד בחד אלטריך והש"ם מייתי ליה לקרא משום דכיון דכל כך התיר הכתוב אין ראוי

להחמיר מדרבנן לגבוה: פירש אחד מהן לריבוא ומריבוא לריבוא מותרין. לא אלטריך מריבוא לריבוא אלא למימר מאן דאסר אסר בכולהו כדפרישית לעיל א"נ משום דיש חילוק בין ריבוא ראשון לריבוא שני דריבוא ראשון אי מתהני מכולהו בבת אחת אסור דקמתהני בחדה ספיקה כיון דבבת אחת מתהני אבל ריבוא שני אפילו נהנה מכולם בבת א' ספק ספיקא הוא ושרי וכן מריבוא לג' ומג' לג' מותר אבל אסור ליהנות מג' הראשונים בבת אחת ומן השניים שרי מהאי טעמא דפריש בו ובקונטרס לא פירש כן:

ותנן מר"א אומר אם קרב הראש של אחד מהן יקרבו כל הראשים הוא דאמר כחנן המצרי סדתניא חנן המצרי אומר אפילו דם בכום מביא חבירו ומזווג לו אמר ר"ג אמר

רבה בר אבוה אמר רבא מבעת של עבודת כוכבים שנתערבה במאה מבעות ונפלה אחת מהם לים הגדול הותרו כולן דאמרינן הך דנפל היינו דאיסורא איתיביה רבא לרב נחמן אפילו אחת בריבוא ימותו כולן אמאי נימא בן דמית איסורא מית א"ל רב דאמר כר' אליעזר 🌣 דתנן רבי אליעזר אומר אם קרב הראש של אחד מהן יקרבו כל הראשים כולן והא אמר ר"א סלא התיר רבי אליעזר אלא בוהא אמר ב"א שנים שנים אבל אחד אחד לא א"ל אנא יו תרתי קאמינא אמר רב ₪ מבעת של עבודת כוכבים שנתערבה במאה מבעות ופרשו ארבעים למקום אחד וששים למקום אחר פרשה אחת מארבעים אינה אוסרת אחת מששים אוסרת מאי שנא אחת מארבעים דלא דאמרינן איסורא ברובא איתיה אחת מששים נמי אמרינן איסורא ברובא איתיה אלא וו אם פרשו ארבעים כולן למקום אחד אין אוסרות ששים למקום אחד אוסרות כי אמריתה קמיה דשמואל א"ל הנח לעבודת כוכבים שספיקה וספק ספיקה אסורה עד יו סוף העולם מיתיבי יספק עבודת כוכבים אסורה וספק ספיקה מותרת כיצד חכום של עבודת כוכבים שנפל לאוצר מלא כוסות כולן אסורין פירש אחד מהן לריבוא ומריבוא לריבוא מותרין מתנאי היא ידתניא ר' יהודה אומר הרימוני באדן אוסרין בכל שהוא כיצד נפל אחד מהן לתוך ריבוא ומריבוא לריבוא

אסורין ר"ש בן יהודה אומר משום ר"ש לריבוא אסורין יומריבוא ז לשלשה ומשלשה למקום אחר מותר שמואל דאמר כמאן אי כרבי יהודה אפילו בשאר איסורים או אסור אי כר"ש אפילו בעבודת כוכבים נמי שרי וכי תימא שאני ליה לר"ש בין עבודת כוכבים לשאר איסורים אלא הא דתניא ספק עבודת כוכבים אסורה וספק ספיקה מותרת מני לא רבי יהודה ולא ר' שמעון לעולם רבי שמעון יו ושמואל סבר לה כר' יהודה בחדא ופליג עליה בחדא אמר מר מריבוא לשלשה ומשלשה למקום אחר מותר

בדן כו'. רמוני בדן אחד מששה דברים שאינן בטילים הן 🔊 הלכך אוסרים בכל שהוא אם של ערלה או של תרומה הן כולן אסורין ואפילו אחרונים: ר"ש אומר לריבוא אסורין. ריבוא הראשון שהאיסור עלמו נפל שם אסור אבל פירש אחד מאומו ריבוא לג׳ רמונים ומן השלישי יו פירש אחד למקום אחר מותר אף הג׳ אמלעיים דספק ספיקא בטיל יח: ופרכינן שמואל דאמר. הנח לעבודת כוכבים דמשמע דבשאר איסורין ליח ליה ספק ספיקא: כמאן. מהני תנאי סבירא ליה: וכי סימא שני ליה לר"ש. ושמואל כר"ש אמר: הך יש דפני. הך מתניתא דאותיבנא מינה לשמואל לעיל מיניה בו:

הוא דאמר. ר"א כחנן המלרי ס"ל דאפילו בשחוטין לית ליה דחייה: אפינו דם. שעיר הנעשה בפנים בכום שכבר נשחט אם מת המשתלח מביא חבירו מן השוק ומזווג לדם ולא אמרינן הואיל ונדחה הדם במיתת חבירו ישפך ויביא שנים ויגריל עליהן ויתכפר בהן: ואמאי

ימותו כולן. מכיון שמת אחד מהן ליתלי ביה ונימא דאיסורא מית והנותרים יקרבו: כר"א דאמר אם קירב כו' יו. ומתניתין היא. אלמא תלינן איסורא בהאי דאזיל: והא אמר ר"א. לקמן בפירקין [עו:] דלא התיר ר' אליעור להקריב את הנותרים אלא שנים שנים דודאי חד מינייהו דהיתירא שהרי לא נתערב בהם אלא בעל מום אחד ובכל חד אמרינן מדחבריה לאו דאיסורא איהו נמי לאו דאיסורא הוא וההוא דאיפורא אזל ליה בהקרבה ראשונה שקרב אחד מהן אבל אחד ואחד לא יקריבו הראשים דבכל חד מספקינן דלמא דאיסורא הוא דליכא למימר מגו: דו טבעת של עבודת כוכבים. שנתקשטה בה עבודת כוכבים: תרתי תרתי קאמינא. שימכור הטבעות שנים שנים: פירשה אחת מחרבעים. ונתערבה בחחרות חינן נאסרות. וכולה מפרש לה ואזיל: מחי שנה חחד מהחרבעים. דלה חקרה תערובתה דאמרינן איסורא ברובא איתיה בששים: אחד מששים נימא נמי. הך דפריש דהיתירא הוא ואיסורא ברובא איתיה בחמשים ותשע הנותרים: אלא. ה"ק פירשו הארבעים כולם למקום אחד ונתערבו בשאר טבעות אינן אוסרים דאמרינן איסורא בששים איתיה ונהי דהנך עלמם אם לא נתערבו באחרות אסורות לעולם דאפילו ר' אליעזר לא אמר תולין את האיסור אלא בדבר שאבד כגון שנפלה אחת מהן לים הגדול דומיא דקרב הרחש של אחד מהן אבל לא לתלותו בששים ולהתיר את הארבעים דאין ביטול ברוב לעבודת כוכבים והון כולהו ספק מו עבודת כוכבים אבל כי נתערבו באחרות הוו להו ספק ספיקא של עבודת כוכבים: פירשו ששים למקום אחד אסורות. דכיון דאיסורא ברובא איתיה הוו כולהו ספק עבודת כוכבים: הנח לעבודת לוכבים. מלהקל בספק ספיקה כשחר חיסורין וחפילו פירשו ארבעים למהום אחד אסורות ₪: ה״ג סנאי היא דתניא ר' יהודה אומר רמוני

נמי ה"מ לכתחילה אבל דיעבד אם עלו לא ירדו כמו שאפרש להמז הילכד אית להו דאיז נדחיז: כב] דמדאורייתא חד בתרי בטיל נה ה-יה לפתחיים הצד דיעבו אם עלו לא ידוד כמו שאפיש לפנון הילכן אית להו דאין נוחץ. בכן דמו אודיתא חד בחרי בטיל ואין כאן אלא איסור מדבנן משום דטבעת חשיבי לא בטל כדפירשנו כוי כליל (מיחס): בכן 5"ל בההיא דבסמוך פרשו ארבעים כוי (מיחס: כרן 5"ל פרישתם (באחים: כהן בע"ל נוסף וטעמא משום דכיון דאפשר לחזור לתערובת גורנין לפי שישוב בעין שמא תחזור ותתערב לכאן עם התערובת אבל לים הגדול שאינו בעולם כלל שרי השאר: כון בפ"ה משנה ו' (הגריים: כון 5"ל רפירשתי (ציק): בהן כ"ה בכי"י וכש"ת. ובכי"פ הנוס" שנתקשטה וכו' כמו ממפרש. ללח דקחי לטנעת של ע"ז דלקתו בסתוך: בבן נוס" כ"ים שהרי לא נתערב בהן אלא בעל מום אחד ובכל חד וחד איכא למימר דהאי היתירא ובכל חד אמרינן מדחבריה לאו דאיסורא הוא איהו נמי הנועוב בהן אא בכל מהם אחד זכבל היו חדה היא כל מלכול הוא היהול א הכלל החלקה להיהול מהחלים אחד להיא היהול ההאשין רבכל חד מספקים לאו ראומונה שפורב אחד מחך, אבל אחד אחד לא יקרבו הראשין רבכל חד מספקים לאו הדילמא דאיסורא והוא דליכא למימר מיגו: ל] כ"יס ככי"י. ונוס" כ"ים אלא. הכי קאמר פירשו הארבעים כולן למקום אחד ונתערבו בשאר טבעות אינן אסורות דאמרינן איסורא בששים איתא ונהי דהן עצמן אם לא נתערבו באחרות אסורות לעולם דאפילו ר' אלעזר לא אמר תולין את האיסור אלא בדבר שנאבד כגון שנפלה אחת מהן לים הגדול דומיא דקרב אחד מן הראשין אבל לא נפלה אחת לא אמר חוידין את האיסור אלא בדבר שנאבר כגוך שנפלה אחת מהן לים הגדוד דומיא דקרב אחד בון הראשין אבל לא נפלה אחת לים אסורות דהוו להו ספק רשיון אבל נתערבו באחרות הוו להו ספק ספיקה של ע"ז: פרשו ס' למקום אחד אסורות. דכיון דספיקא ברובא איתיה הא כולהו ספק ע"ז: הנה. מלהקל בספק ספיקא דע"ז כשאר איסורין: פירש אחד מהן לריבוא ומייבוא לריבוא מותרים. שניהן הריבואות דהוו להו ספק ספיקא כרנ דאמר פירשו ארנעים לתקום אחד איטן אסורון: האסורין: האסורונים שהאיסור עזמו נפל שם. אבל פירש אחד מאומו ריבוא לשלשה רימונים ומן השלשה פירש אחד למקום אחר מותרין אף השלשה אמצעיים דספק ספיקא בטיל: ופרכינן שמואל דאמר לעיל הנה לע"ז דמשמע דבשאר איסורין לית ליה ספק ספיקא: כמאן, מהני מגאי סבירא ליה: וכי תימא שני

לקמן עז: עי׳ ירוש׳ תרומות (ל לקמן עז. ע"י ירוש תרומות
 פ"ה ה"א, ל) [לעיל לד: יומל
 סג: מנסות נע: חמורה ו:],
 לקמן עז: פ., ד) מוספי
 דמרומות פ"ה הי"א, ל) לעיל :דף עב

מוסף רש"י

. אפילו דם בכוס. ומת המשתלת, לא נדחה הדם אלא מביא שעיר נח נדחה הדם חנח מבית שעיד אחר ומזווג להדם וכשר הדם למתנותיו וזה ישתלח, ולשון אפילו דנקט משום דשלשה מחלוקות בדבר, איכא למ"ד אפילו בעלי חיים נדחים דקתני ואם משהגריל מת לחלים לקונה לותו משמבות ללהם אחד מהן יביא שנים ויגריל עליהם כבתחילה והנשאר ידחה, ואיכא למ"ד מביא חבירו שלא בהגרלה, למנ"ד מיני אין נדחין והגרלה לא מעכבא. אבל דם בכום ומת תעבבת, מזכל ד'ט בכוס וותם המשתלח ישפך הדס, דשחוטין נדחין ואין חוזרין ונראין, ואתא חנן המלכי למימר אפילו דט בכוס מזווג לו אחר (דעיד דה:) אלא שנים שנים. זוג זוג יקריבס, דאיכא למימר מיגו דהאי לאו דאיסורא הוא, האי נמי לאו איסורא הוא ואיסורא אזיל ליה בההוא הוח וחיסורה חזיכ ניה בההוח דקרב קודם שנמלך, אבל אחד אחד דליכא מיגו לא (לקמן עו:):

שינויי נוסחאות

א] תיכות אמר רב ליתא כד" [ולפי"ז תיקן בשמכ"י לקמן א"ל רבה דאמר כוין. אנל נכתה"י רבה דאמר כרין, מכל כנססיי ליתל, וכ"ה כתה"ב נ"ד ט"ב וכפלי"ד: בן הך דמית דאיסורא מית כל"ל (ש"ח): גן איני והא אמר כל"ל (ש"ח): דן אנא נמי תרתי תרתי קאמינא כל״ל (*שמכ״י). ועי' ח״נ דלשיטת (שמב"), ועד מיל לטיקונ הרמב"ם בפיי המשנה יש לגרום הרתי פעם 6' בלבד: ה] נ"ל אמר רב יהודה אמר רב (*ש"מ וכ״ה בתה״ב שם: ו] אלא אימא וכיה בחהים שם: ון אלא אימא פירשו לי"ל (שם): זן ס"ל עד פירשו לי"ל (שם): זן ס"ל עד סוף כל הדורות (ש"ם): חן מתיכת כיצד עד הנאי, נתחק ומי"ב בתה"ב ל"ג וכן בכתב"ם ונכ"ב בתה"ב ל"ג וכן בכתב"ם ונכלר פוסקים (הגי הגר"א). לבתה"ב גרים ליה בהדיא עיי"ש. וכ"כ בבאור הגר"א סי' ק"י אות י']: מ] ס"א כולן מותרין (ש"ח): י] מיכת ומריבוא נמחק, ונ"כ כתה"כ ל"ג לה וכזה ח"ל מה שדחק תוד"ה פירש ורש"י (הג' דמקק מוד"ה פירם ורש"י והגי הגריא). ועי ביאור הגר"א ויי" סי' ק"י אות י שהאריך בכיאור שיטות הראשונים כסוגיין ותלופי הגירסאות שבה: יאן צ"ל גמי אסר (ש"מ): יבן רבי שמעון י ובעבודת כוכבים נמי שרי ובעבודת כוכבים נמי שרי ושמואל כו' כלי"((*שיח): יג] ("ל קירב כו' אלמא תלינן איסורא בהאי דאזיל ומתניתין רבנן היא. כל"ל וסס"ל (גליוו): רבון היא. ככ"ל וסק"ד (גייון: יד] ייבור זה שיין קודס ד"ח וסמליי (גייות). ונש"מ מוחקו מטוס מה. סגל כנ"מיי מ"מ מיס מה. סגל נמ"מי מ"מן מיסרת מ"מ" מון כ"ל דלי"ל אוסרות (ש"מ": יון ל"ל המלשה אוסרות (ש"מ": יון ל"ל המלשה (ש"מ, הגרי"ב): יח] ל"ל מותר. ומיצם בטיל נמחק (ש"מ): ים] ל"ל אלא הא דתניא (צ"ק וכע"ז בש"מ): כ] תיכת מיניה נמחק (ש"ח): כאן בק"מ נוסף אי

שיבה מקובצת טבעת של עבודת כוכבים כיו. עיין רשב"א וח"בו א לריבוא שותרין. מימה כיון דתני פידש אחד מהן לריבוא מיד היי ספק ספיקא, ולמה לי תו מריבוא למת דנקיט לאשמשען דמאן דאסר בכיביא אחסר בכיי ושל המיד מותרין. מימה כיון דתני פידש אחד מהן לריבוא מחד מיד ודי החשבה בכידש אחד מהיל, ושוד אמר ר"י דוקא פידשה דאש במדי בני הראשונים אחר בכי דבי הראשונים אחר ביי הראשונים אחר ביים ביים אחר ביים אחר